



Camden Market

PASSEJANT PER ... / JOSEPA BLANCH

Londres

Com totes les grans ciutats del món, la capital britànica és un parc temàtic de botigues. A Mayfair, el luxe ens enlluerna i passegem pel preciós edifici de Harrod's.

L'estrena del musical, *Love never dies*, d'Andrew Lloyd Weber, continuació de la seva anterior obra, *The Phantom of the Opera*, va ser un bon motiu per viatjar a Londres, i més tenint en compte que feia força anys que no hi havíem estat.

Amb el teatre ple de gom a gom, ens asseiem a gaudir d'aquesta òpera del segle XXI, on es fa palesa la història d'amor, amb sorpresa inclosa, entre el fantasma i la Christine, que perdura en el temps. Malgrat que el llibret del guió és una mica fulletonesc, la música, les precioses veus i la treballada escenografia aconpleixen totalment les nostres expectatives. De tota manera, encara que sigui una segona part d'una obra anterior, escassos compassos musicals, gairebé només uns breus apunts, ens porten el record del meravellós i sorprenent *Phantom* original. Es notava a l'ambient que la majoria d'espectadors esperàvem escoltar les tonades ja conegudes. Aquest *Love never dies* quedarà com una obra menor d'un bon compositor com Lloyd Weber, sense l'èmfasi i l'encís del seu magnífic precursor. Mai no es considerarà una obra mestra, sinó que, senzillament, formarà part del conjunt de tota la trajectòria d'aquest gran músic.

Visitem la National Gallery. Encara que la meua frase quan volto per un museu és dir que sempre hi ha molts cromos arreu, sobretot de segles anteriors al XX, que ja n'he vist molts, i que els llenços de *batallitas*, de mitologia, de sants i marededéus, o de retrats, no m'interessen gens, ens encanten davant de la perfecció i de la bellesa de Leonardo, Rembrandt, Canaletto, Velázquez i d'altres grans mestres de la pintura de totes les èpoques. Una mica cansats, hi ha molt per contemplar, arribem fins als impressionistes i la pintura més moderna. Els ulls se'm queden clavats al llenç de Pissarro, *Boulevard Montmartre, la nuit*. La foscor del cel, els aparadors enllumenats, les faroles de gas, els carruatges en filera esperant a la sortida del Moulin Rouge, tot és perfecte i preciós!! En aquesta mateixa zona, *Les Grandes Baigneuses* de Cézanne comparteixen espai amb pintures de Degas, Monet, Manet, Renoir, Van Gogh... en fi, una delectança per als ulls i un plaer per a l'esperit.

A la Tate Gallery, els britànics tenen un gran tresor. Aquest museu acull la més gran col·lecció de pintura anglesa de tot el món. És en aquesta galeria on hi ha exposada la major part de les obres de W. Turner. Fums, boires, postes de sol, tempestes, mars agitats, colors difosos, tot a la seva obra recorda la pinzellada impres-

sionista que en aquells moments es començava a gestar al veí país.

A la Tate Modern, que aquests dies complia 10 anys, s'hi arriba travessant el Tàmesis pel Pont del Mil·lenni. Antiga fàbrica ran de riu, molt ben rehabilitada, acull actualment tota la col·lecció de pintura moderna que tenia la Tate Gallery. Com sempre, molt interessants, Picasso, Miró, Dalí, Magritte, Chagall... enmig d'obres molt contemporànies i trencadores, de les quals sempre penso que cal garbellar per destriar el blat de la palla. Dins d'uns anys, les obres ja siguin pintura, escultura, vídeo art, fotografia, o qualsevol altra, que hagin resistit el pas del temps, seran les que marcaran l'època i les que faran tendència per al futur.

Com que anteriorment ja havíem visitat el Museu Britànic, aquesta vegada ja acabem amb els museus i ens n'anem a viure el carrer.

Gran contrast a Camden Town. Tot és alternatiu, en diuen, l'estètica de botigues, parades, façanes és *gotik, punk, friky, kistch...* De fet, cal veure la vestimenta de les persones que treballen en aquest gran mercat, no desentonen gens de tot el conjunt. És molt curiós de veure tots els articles que aquí es poden comprar, objectes inversemblants, llavors de bolets al·lucinògens, samarretes amb carotes lletges i rètols obscens, botes estranyes, roba horrorosa, perruques de colors, cavalls de cartró pedra, drogues mig prohibides, films dolents de terror... en fi, tot un món, ple de molts badoocs com nosaltres. A Portobello, mercat més tradicional, les antiguitats són el seu principal reclam.

Com totes les grans ciutats del món, Londres és un parc temàtic de botigues. Òbviament, també ens les mirem. A Mayfair, el luxe ens enlluerna. Passegem per Harrod's, preciós edifici, quins sostres i quins taulells! A Fortnum & Mason, ens comprem una melmelada. Anem a mirar les floretes, *leit motiv* dels magatzems Liberty.

Arreu, les tavernes i els pubs fan distingida la ciutat. Ens agrada fer-hi un mos, una parada, una xerrada, una cervesa...

Busquem la tranquil·litat a Chelsea, Kensington, Knightsbridge, Belgravia. Un veritable plaer passejar per aquests barris de cases victorianes i passatges quiets. A Hyde Park, la cadira del *spea-*

ker's corner està buida. A Buckingham Palace, el canvi de guàrdia, amb la seva serenata de tambors i trompetes, desperta la reina.

Anant cap a les llibreries de Charing Cross, passem per Denmark Street, carrer monogràfic de botigues d'instruments musicals de tota mena, i ens crida l'atenció un anunci d'un curs d'ukelele. Comentem que a Londres hi ha gent per a tot.

A l'Abadia de Westminster, admirem l'arquitectura gòtica, el claustre, i ens passem pel mig de tombes i sepulcres de reis, nobles i gent de llinatge. Està tan plena de sepultures que sembla talment un cementiri, més que no pas una abadia. Ben a prop, més humil, sense morts, i amb molt d'encant, la St. Margaret Church és una petita joia. Els vitralls gòtics són una meravella.

El Big Ben, amb el rellotge lluent i polit marcant les hores, el preciós i emblemàtic edifici del Parlament, la Torre de Londres i la Gran Noria, junt amb els autobusos de dos pisos, els taxis negres, les cabines vermelles de telèfons i la boira baixa, reflecteixen la postal més coneguda d'aquesta gran capital.

Recentment inaugurada, la línia de metro Jubilee ens porta fins a la moderna zona de Canary Wharf i els Docklands. Les estacions d'aquest tren soterrat i claustrofòbic són modernes i signades per arquitectes de fama mundial. A Canary Wharf, ponts llevadissos, canals, gratacels de vidre altíssims, conformen una zona freda, poc acollidora, però moderna i plena d'avenços. Els Docklands, antics magatzems ran de riu, són avui dia, després d'una curiosa rehabilitació, oficines i vivendes amb encant, a la riba del Tàmesis.

Ja és hora de tornar cap a casa, però el volcà islandès, de nom impronunciable, decideix que ens hem de quedar a Londres. El nostre vol surt tard, al vespre. Després d'esperar 7 hores a l'aeroport, mirant pantalles amb l'anunci de vol demorat, d'embarcament... o senzillament sense cap informació, quan ja som a dins l'avió i a la capçalera de pista a punt d'enlairar, la veu del comandant, per megafonia, ens indica que tornem a la terminal. Hi ha cendres i fum i acaben de tancar l'aeroport de Barcelona.

Ens ho prenem amb força calma, malgrat que no és certa la frase que tots hem pronunciat alguna vegada: "Quina sort si em passés a mi...", era hora de retorn, el cap de setmana ja s'havia acabat i el nostre anhel era retornar quan tocava. Després de lamentar-nos una estona amb els altres passatgers i fer tots els comentaris que tocaven, vam agafar el full de reclamacions de la companyia i, en tren, vam tornar cap a Londres.



Belgravia District

De bon matí, nosaltres i maletes, ja força ben informats, ens en vam anar a l'estació internacional de St. Pancraci, i allà vam agafar l'Eurostar fins a Paris. No vaig tenir ni temps ni ganes de plantejar-me si això de passar per sota de l'Atlàntic m'agradava o no, era la millor opció. Després, des de Paris, amb el TGV fins a Perpinyà i, de Perpinyà, fins a casa: ja no era cap problema. L'experiència de passar per sota el mar, cap angoixa, gairebé ni saps ben bé quan travesses. Creuar tot França amb el tren d'alta velocitat és un espectacle increïble. Quina preciositat de país, quina diversitat de paisatges... quina comoditat!!